

drøfte, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt den Omstændighed, at En er opført paa Valglisten, i og for sig er tilstrækkelig til at anerkende, at han lovligh har udøvet sin Valgret, skal jeg ganske lade ligge; thi for det Første er det Spørgsmaal saa mangfoldige Gange afgjort ved Thingets Afstemning, og for det Andet, og det er jo da egentlig det Væsentlige, er det jo en given Sag, hvorom Alle ere enige her i Thinget, at dette Spørgsmaal er uden nogensomhelst Betydning, idet man, selv om man vilde give Thinget en Ret til at stryge Folk, der havde stemt paa den ene eller den anden Kandidat, maatte ialtsald i nærværende Tilfælde denne Ret udøves paa den Maade, at Thinget strøg akkurat lige Mange paa begge Sider. Dette Spørgsmaal kan jeg altsaa fuldstændig lade ligge. — Derimod skal jeg tillade mig at henvende endnu nogle Ord til den ærede Ordfører saavel som til et andet æret Medlem. Jeg havde gjort den Bemærkning, at, naar man forfattede et Valg af de Grunde, som her vare gjorte gjældende, vilde intet Valg mere være betrygget imod Forkastelse. Egeoverfor denne Bemærkning opstillede den ærede Ordfører den Sætning, at det kunde et Valg overmaade godt blive, naar man bare fulgte Loven, men det er jo netop Ulykken, at det ikke er Tilfældet her. Der har man opstillet en Række Indvendinger, der ikke have Spor af Hjemmel i Loven, men endog ere i Strid med den, og dem vil man gjøre gjældende som Forkastelsesgrunde. Man har endog ikke formaaet at fastholde dette, at den Omstændighed, at Interpellanterne ikke kom op paa Tribunen, skulde være en Grund mod Valget, uagtet der jo ikke staar Noget derom i Valgloven. Man har ogsaa villet fastholde, at den Omstændighed, at endel Personer paa Grund af Støi ikke have hørt Valgdirektørens Tilfjendegivelse om, at de, der ikke havde faaet stemt i Bytstolen, kunde til Slutning stemme i Nibehuset, ogsaa skulde kunne anføres som en Indsigelse mod Valget, uagtet det er aabenbart, at Valgdirektøren ikke har Andet at gjøre end at udføre Loven, og saa bliver det de Andres Sag, om de gjøre en saadan Støi, at man ikke kan høre, hvad der siges. Fremdeles har man endnu villet fastholde den Paastand, at der skulde kunne hentes en Indsigelse mod Valget fra Forlæggelsen af den skriftlige Afstemning til Bytstolen, uagtet jeg tror, at det maa være evident for Enhver, ikke blot Jurister, men ogsaa for Lægmand, at man ikke kan faae noget Saadant ud af Valglovens § 40. Jeg tillod mig allerede forrige Gang nærmere at udvikle, at „Raaringsstedet“ og „i Nærheden af det“ ere stillede ganske lige, og at Ordene „saavidt muligt“ maa referere sig til begge, og at det er uden al Hjemmel at referere det alene til „Raaringsstedet“ og antage, at kun naar det ikke var muligt at føre Risterne paa Raaringsstedet, kunde dette ske et andet Sted, selv om det her var umuligt. En saadan Mening

kan man ikke tænke sig. Nu har den ærede Ordfører fremfat en Begrundelse — han var ganske vist noget mindre strax i sit sidste Foredrag end i det tidligere, han mente nu ikke mere, at den modsatte Mening var stik imod Valglovens klare Ord, der skulde støtte sig paa Ordet „eller“, idet han søgte at gjøre gjældende, at naar der i en Lov stod „det eller det“, saa betød det ikke enten det eller det, men det betød det Første, saafremt det er muligt, og kun, hvis det er umuligt, da det Andet. Denne Mening opstillede den ærede Ordfører. Jeg tror ikke, man behøver at være Jurist for at indse, at det umuligt kan forholde sig saaledes, at det er fuldkommen utænkeligt, at Lovsproget skulde i den Grad fjerne sig fra den almindelige Sprogbrug, at, naar man siger det eller det, skulde det ikke betyde enten det eller det, men derimod det Første absolut, medmindre det er ganske umuligt. Det er da ogsaa tydeligt, at den Støtte, som den ærede Ordfører søgte at give denne overmaade porobogale Mening, rigtignok var meget svag. Jeg blev i højeste Grad overrasket ved at høre, at jeg ogsaa blev paaberaabt som støttende denne Mening, og jeg hørte af den ærede Ordfører, idet han opstillede denne Mening — han henviste til Straffeloven —, at naar der i den stod den ene Straf eller den anden, f. Ex. Bøder eller Fængsel, Fængsel eller Bøder, saa betød det Bøder eller i Mangel deraf Fængsel, Fængsel eller i Mangel deraf Bøder. Som sagt, jeg vidste jo fuldkomment vel, at jeg aldrig havde sagt og aldrig kunde have sagt Noget, der var saa gyselig meningsløst, men jeg var nysgjerrig efter at høre, hvad der kunde have valet den Fantasi hos den ærede Ordfører, at jeg skulde have sagt noget Saadant, og jeg hørte da, at det skulde være det, at jeg paa et eller andet Sted under Straffelovens Behandling havde kunnet slutte mig til den Opfattelse, som var gjort gjældende af Landssthingets Udvalg i dets Betænkning, at hele Anlægget i Straffeloven tydede paa, at naar der var nævnt flere Straffe ved Siden af hinanden, skulde man fortrinsvis vælge den første og, som det hedder, naar ikke i det enkelte Tilfælde Omstændighederne tilraadede en Afvigelse. Dette er nu rigtignok noget overmaade forstjelligt fra det, som den ærede Ordfører siger. Den Sætning er jo ganske rigtig, at det nok var Meningen hos dem, der have konciperet Straffeloven, at, naar de systematisk gennemførte en saadan Opstilling af Straffene, var Meningen, at man fortrinsvis skulde vælge den, der stod forrest, saaledes at kun under henholdsvis formildende eller stærpende Omstændigheder skulde man vælge en af de næste. Dette kunde ogsaa nok være Meningen, men vel at mærke, det var ikke paa Grund af Ordene alene, men, som Landssthingsudvalget ogsaa meget rigtigt sagde, fordi det fremgaar af hele Lovforslagets systematiske Ordning. Nu har det imidlertid viist sig — hvad jeg maa tilføje — at netop den Omstæn-